

Έλεγχος εμφυλιοπολεμικών στερεοτύπων - Του Μητροπολίτη Καστορίας Καλλινίκου

/ [Γνώμες](#)

Στήν έφημερίδα «Όδός» αναδημοσιεύθηκε τό άρθρο τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου, μέ τίτλο «Ἡ διαχείριση ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ νόμου γιά τόν πολιτικό γάμο τῶν ὁμοφυλοφίλων», τό ὁποῖο χαρακτηρίζεται γιά τήν νηφαλιότητα, τήν ψυχραιμία, τήν διάκριση μέ τήν ὁποία ἀντιμετωπίζει τό θέμα καί θέτει τίς προτάσεις του, ἐλπίζοντας στήν ἀλήθεια πού εἶναι μεγάλη καί τελικά ὑπερισχύει.

Τό άρθρο αυτό αναδημοσιεύθηκε καί από κεντρικές έφημερίδες, μέ καλά σχόλια, όπως «ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου, ένας ιεράρχης που έχει συμβάλει στη διατύπωση νηφάλιου λόγου από την Εκκλησία, καθώς ως πρόεδρος της επιτροπής είχε την ευθύνη για τη σύνταξη του ανακοινωθέντος της Ιεράς Συνόδου στις 24 Ιανουαρίου και για τη διαχείριση της ενημέρωσης αμέσως μετά την Ιεραρχία» (ΤΑ ΝΕΑ). Καί όντως, ό συγκεκριμένος Μητροπολίτης διακρίνεται γιά τήν σοφία καί τήν σύνεσή του καί τήν δυνατότητά του νά διαλέγεται μέ κάθε άνθρωπο.

Καί νομίζω ότι όποιος άγαπά τόν διάλογο καί τήν δημοκρατία, άκόμη καί άν ήταν αντίθετος, θά έκτιμούσε τά λόγια τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου, όπως: «άπαιτείται ψυχραιμία, διάκριση, νηφαλιότητα, πού είναι γνωρίσματα ώριμου έκκλησιαστικοῦ καί θεολογικοῦ λόγου. Πάντοτε είναι επικίνδυνα τά δύο άκρα, ό ζηλωτισμός καί ό ένδοτισμός». Στόν ίδιο τόνο είναι γραμμένο όλο τό άρθρο τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Ός άπάντηση στό άρθρο αυτό γράφηκε σέ ιστοσελίδα συγκεκριμένου ιδεολογικοῦ προσανατολισμοῦ καί αναδημοσιεύθηκε επίσης στήν «Όδό» τό άρθρο τής κ. Μαρίας Δεδούση, μέ τόν αυθαίρετο καί ύβριστικό τίτλο «Η Έκκλησία ως έχθρός τοῦ πολιτεύματος», στό όποίο γίνεται φανερή ή παντελής άγνοια τής Έκκλησίας από τήν άρθρογράφο. Καί θά μοῦ έπιτραπεί νά πῶ, ότι τό άρθρο χαρακτηρίζεται από άπόλυτο στερεοτυπικό λόγο καί από έμπάθεια.

Καί δέν θά έπρεπε, γιατί γιά όποιονδήποτε δημοκράτη θά ήταν εύκαιρία νά συζητήσει καί νά διαλεχθεῖ μέ έπιχειρήματα μέ τόν «άντίπαλό» του, άν έτσι βλέπει τήν Έκκλησία.

Η άρθρογράφος όμως, άφοῦ άγνοεῖ τό σύνολο τοῦ άρθρου πού σχολιάζει, άπομονώνει καί έπικεντρώνει σέ μία φράση: «Όσοι πολέμησαν ή άμφισβήτησαν τήν Έκκλησία περιήλθαν στήν άφάνεια, όμως ή Έκκλησία καί ως θεσμός παραμένει καί θά παραμείνη στους αιώνες».

Αυτό, όμως, δέν έπρεπε νά τήν προκαλέσει, άφοῦ στήν άφάνεια πηγαίνει όποιος πολεμά τήν Έκκλησία, καί όχι όποιος δέν τήν πολεμά. Η ίδια υποθέτουμε ότι δέν υπερασπίζεται κάποιον πολέμιο τής Έκκλησίας.

Από αυτήν τήν φράση άφορμάται γιά νά στρεψοδικήσει καί νά διατυπώσει τήν συκοφαντική κατηγορία ότι «ή Έκκλησία πολεμάει λυσσαλέα τό σύστημα ... τήν φιλεύθερη δημοκρατία».

Δέν είναι άπλῶς αυθαίρετη καί συκοφαντική ή φράση αυτή, αλλά παρακινεῖ καί σέ έχθροπάθεια καί δυνητικά σέ έπιθετικότητα καί βιαιοπραγία έναντίον τοῦ

συκοφαντούμενου, ἐν προκειμένῳ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλά τὰ «δημοκρατικά» ἀντανακλαστικά ὀρισμένων φαίνεται ὅτι λειτουργοῦν κατὰ παραγγελία.

Ἡ ἀρθρογράφος ἀφοῦ ἔλαβε, ὅπως νομίζει, τὴν ἀφορμὴ πού ζητοῦσε, στὴν συνέχεια ἀραδιάζει τὰ δικά της «πιστεύω» καὶ τὰ δικά της «ἀπόλυτα καὶ ἀδιάσειστα» δόγματα, περιπίπτοντας σέ ἓνα σωρὸ στερεοτυπικές ἐκφράσεις, ἀντιφάσεις, συλλογιστικές ἀυθαίρεσις καὶ λογικά κενά.

Ὁμολογεῖ ὅτι οἱ διάφοροι Ὀλοκληρωτισμοὶ πολεμοῦν τὴν Ἐκκλησία. Αὐτό εἶναι ἀλήθεια καὶ ἱστορικά διαπιστωμένο, γιατί ἡ Ἐκκλησία κηρύσσει καὶ πράττει τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐλευθερία καὶ ἀντιμάχεται τὴν τυραννία. Ἡ δική της ὅμως ἀυθαίρετη ἐρμηνεία εἶναι ὅτι δέν πολεμᾶται ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τοὺς Ὀλοκληρωτισμοὺς γιατί εἶναι ἀντίθετη μέ αὐτούς, ἀλλά γιατί καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ὀλοκληρωτισμός! Ἀλίμονό μας ἂν ἡ ἱστορία ἐρμηνευόταν, λοιπόν, μέ τέτοιες ἀυθαίρετες ἐρμηνεῖες!

Ὅμως μέ τέτοια τεχνάσματα ἡ ἀρθρογράφος φθάνει στὸν σκοπὸ της, δηλαδή νά ταυτίσει τὴν Ἐκκλησία --τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία προφανῶς- μέ τὸν «θρησκευτικό σκοταδισμό» καὶ τὴν «ἀκροδεξιά»! Τόσο δημοκρατικά!

Πλέον, βάζει τὴν Ἐκκλησία Ὀλοκληρωτικά στὸν στόχο της, καὶ ἀρχίζει νά μᾶς στολίζει μέ ὅλες τίς κατηγορίες πού εἶχε στὸν ντουλάπι τῶν προκαταλήψεων της: Εἴμαστε, λέει, μισαλλόδοξοι, ἀρνητές τῆς κοινωνικῆς προόδου, δύσπιστοι καὶ ἀντιστασιακοὶ κατὰ τῆς ἐπιστήμης, ἀκραῖοι δογματικοὶ κλπ.

Τί νά πεῖ κανεῖς;

Γνωρίζουμε, βεβαίως, ὅτι οἱ ρίζες αὐτῶν τῶν προκαταλήψεων βρίσκονται στὴν φεουδαρχικὴ Δύση καὶ στὸν ἐκεῖ μεσαίωνα. Ὅφείλουν, ὅμως, οἱ Ἕλληνες ἱστορικοί, διανοητές, πολιτικοί, δημοσιογραφοῦντες νά γνωρίζουν ὅτι ἡ φεουδαρχικὴ δύση καὶ ὁ μεσαίωνας δέν ἔχουν καμμιά σχέση μέ τὴν Ὀρθοδοξία καὶ γενικά μέ τὴν Ἀνατολή καὶ τὴν Ἑλλάδα. Αὐτό, ὅμως, δέν εἶναι πρόβλημα ἀποκλειστικά τῆς ἀρθρογράφου, ἀλλά γενικότερα τῆς ξένης ἱστοριογραφίας πού κυριαρχεῖ ὡς μὴ ὠφελε καὶ στὴν πατρίδα μας.

Ὅμως ἡ ἄγνοια φανατίζεται καὶ φανατίζει.

Σέ ἄλλο σημεῖο, ἡ ἀρθρογράφος ταυτίζει τὴν «ἐλεύθερη ἐπιλογή» μέ τὴν δημοκρατία. Ἀφήνοντας στὴν ἄκρη τὴν ἀυθαίρετη ἐπίσης ἄποψή της ὅτι ἡ Ἐκκλησία πολεμᾶ τὴν ἐλευθερία τῆς ἐπιλογῆς (θὰ ἔπρεπε νά ἀπαιτήσω πολὺ βαθύτερη θεολογικὴ γνώση ἀπὸ τὴν ἀρθρογράφο περὶ τῶν ὄρων, πράγμα μᾶλλον μάταιο) θέλω νά σημειώσω ὅτι αὐτό τό ἀξίωμα τῆς ἀρθρογράφου, παραπέμπει

εὐθέως, χωρίς νά τό ὁμολογεῖ, στόν διάλογο πού εἶναι ἀπαραίτητο νά γίνηι στήν σύγχρονη Δημοκρατική μας Πατρίδα, ἤτοι στόν διάλογο καί τήν ἐπιστημονική συζήτηση περί τοῦ ἄκρατου δικαιωματισμοῦ καί τῆς σχέσης του μέ τήν δημοκρατία. Ἐναν διάλογο πού φαίνεται ὅτι ἡ ἀρθρογράφος ἀποστρέφεται, οὔσα προφανῶς ἡ ἴδια «φιλελεύθερη δημοκράτης».

Τέλος, θά ἤθελα νά σχολιάσω μιά χαρακτηριστική καί μηδενιστική τοῦ κειμένου της συλλογιστική αὐθαιρεσία. Γράφει: «Εκείνη (ἡ Ἐκκλησία) θέλει νά μας υπαγορεύει τι νά κάνουμε και, κυρίως, τι νά μην κάνουμε. Ο δογματισμός κάθε είδους βασίζεται στις απαγορεύσεις· ακόμη και οι προτροπές του έχουν αρνητικό χαρακτήρα: νά ζεις ενάρετα σημαίνει νά μήν κάνεις αμαρτίες, νά υπακούς σε μια σειρά ἀπό «μήν». Κι αὐτό εἶναι ἐπίσης βασικό χαρακτηριστικό της Ακροδεξιάς...».

Ποιός εἶναι ὁ συλλογισμός τῆς ἀρθρογράφου; Ἡ Ἐκκλησία (τήν ταυτίζει αὐθαίρετα μέ τόν κάθε εἶδους δογματισμό) λέει «μή», ἡ ἀκροδεξιά λέει «μή», ἄρα ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀκροδεξιά. Σκοπός τοῦ συλλογισμοῦ της εἶναι νά «κατεβάσει» τήν Ἐκκλησία στήν πολιτική σκηνή καί νά τῆς ἐπιτεθεῖ μέ τούς ὅρους πού γνωρίζουν οἱ πολιτικοί νά ...συνομιλοῦν στά «παράθυρα».

Δέν εἶναι ὅμως ἡ ἀλήθεια ὅπως βολεύει τήν ἀρθρογράφο.

Κατ' ἀρχάς ἡ Ἐκκλησία, λέει: Ὁ Θεός Φῶς ἐστί. Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί. Ἀγάπα τόν πλησίον σου ὅπως τόν ἑαυτό σου. Ἀγάπα τόν ἐχθρό σου. Συγχώρεσε τόν συνάνθρωπό σου. Παρηγόρησε τούς πονεμένους. Σκόρπισε τά ὑπάρχοντά σου στούς πτωχοῦς. Νά εἶσαι ταπεινός καί ὄχι ἀλαζόνας. Μεῖνε ἐλεύθερος ἀπό τά πάθη. Γίνε ἐγκρατής καί λιτοδίαιτος κ.ο.κ. Ὅλα αὐτά δέν εἶναι «μή», ἀλλά «πράξε».

Κατά δεύτερον, ὁ μηδενισμός τοῦ συλλογισμοῦ τῆς ἀρθρογράφου ἔγκειται στό αὐθαίρετο ἀξίωμά της ὅτι τό «μή» εἶναι κακό καί «ἀντιδημοκρατικό»!

Δέν ξέρω ποιούς ἔχει φακελώσει ἡ ἀρθρογράφος ὡς ἔνοχους τοῦ «μή», ἀλλά γνωρίζουμε πολὺ καλά ὅτι: «Μή» λέει ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα στά παιδιά τους· «μή», λέει ὁ δάσκαλος στούς μαθητές του· «μή», λέει ὁ γιατρός στούς ἀσθενεῖς· «μή», λέει ὁ προπονητής στούς ἀθλητές κ.ο.κ. Ἀλλά καί ἡ ἀρχαία ἐλληνική σοφία ἔχει στά διαμάντια τῆς σκέψης της πολλὰ «μή».

Ποιοί εἶναι οἱ ἐχθροί τοῦ «μή»; Ὅσοι θέλουν νά ἐκμεταλλεύονται τά παιδιά καί τούς νέους, μεταξύ τῶν ὁποίων ὅσοι ἐκμεταλλεύονται τήν κακή συναισθηματική καί οἰκογενειακή κατάσταση τῶν νέων, γιά νά τούς ὀδηγήσουν στούς δικούς τους «παραδείσους» καί γιά δικούς τους σκοπούς, πού ἀποφεύγω καί νά τούς ὀνοματίσω.

Συνελόντι εἰπεῖν, ἄς μήν ἐπιτρέψουμε (συγγνώμη γιά τό ...«μήν») τά ἰδεολογικά καί

έμφυλιοπολεμικά (κάθε είδους έμφυλίων) στερεότυπα νά δηλητηριάζουν τόν σύγχρονο βίο στήν Πατρίδα μας.

Άς κρατήσουμε τήν ψυχραιμία, τήν νηφαλιότητα, τήν εϋγένεια, τήν λογική στίς συζητήσεις μας στήν Δημοκρατική Έλλάδα. Η Έλλάδα δέν εἶναι χώρα--παρίας διακοσίων έτῶν ὥστε νά μάς κουνοῦν τό δάκτυλο οἱ «φωτισμένοι», ἀλλά ἓνα ἀπό τά πλέον ἱστορικά ἔθνη μέ χιλιετίες σοφίας καί παράδοσης, καί ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τόν ἀρχαιότερο θεσμό της, πού δέν ἀπαξιώνεται μέ γενικεύσεις, συνθήματα καί αὐθαιρεσίες, ἀλλά στήριξε, στηρίζει καί θά στηρίζει τόν ἄνθρωπο.

(Δημοσιεύθηκε στήν τοπική ἐφημερίδα ΟΔΟΣ, τήν 14.3.2024)